Joan

Per PepMaria el dv., 13/02/2015 - 09:00

Un matí fred, ventós i assolellat de febrer ens trobàvem al Tanatori de Sant Gervasi parents, amics i companys de feina d'en Joan per acomiadar-lo. En els parlaments a la capella i lesconverses particulars va anar emergint el record i l'estima envers aquest professor integrador i patriarca cofoi que s'ha endinsat en el silenci.Professor integrador. En Manolo, col·laborador d'en Joan al claustre i al comitè d'empresa, el va definir, entre altres trets, com a una persona integradora. La seva vitalitat el portava a acollir tothom a ESADE: des de la gent de la neteja fins als alts directius. Segurament perquè sentia la casa com a quelcom més que un lloc on es guanyava la vida. En aquest sentit, fa uns anys, essent president del Claustre, va rebre oficialment en Santi, un nou professor nascut a Andalusia.Només d'iniciar la conversa, en Joan li va parlar del Barça -una de les seves passions- i li va fer notar el lema "És més que un club". En Santi - seguidor del Sevilla però cohibit per la solemnitat de les paraules d'en Joan- va respondre que coneixia el lema. Aleshores en Joan li va dir: "Doncs amb ESADE passa igual: és més que una universitat".Patriarca cofoi. En els darrers dotze anys, en Joan ha estat lluitant contra diverses malalties: "problemes de carrosseria", com deia l'Andreu, el seu fill gran. I afegia que aquests problemes decarrosseria havien fet en Joan més tendre i més proper amb la gent, especialment amb la família. Al seu despatx passava estones mirant-se embadalit una foto de fills i nétes, i ensenyava la foto amb satisfacció. Endinsat en el silenci. Una neboda va dir en l'acte públic al Tanatori que a partir d'ara ens hauríem d'acostumar al silenci d'en Joan.Per nosaltres, el seu silenci pot ser ocasió per a recordar el que ens ha dit - amb paraules i fets. Re-cordar-lo: tornar a passar pel cor les paraules i fets que hem compartit amb ell. Re-viure en Joan.I per a en Joan, què és aquest silenci? L'Andreu el veia en una platja de la mida de la d'Arenys de Mar, bevent-se un "mojito". Jo vaig pensar en un breu poema de Màrius Torres:Això és la joia - ser un ocell, creuarun cel on la tempesta deixa una pau intensa.I això és la mort - tancar els ulls, escoltarel silenci de quan la música comença.· *Quins elements poden fer de la meva "feina" més que un lloc on em guanyo la vida? Quins d'aquests elements depenen de mi? Com puc fer arribar suggeriments en aquesta direcció a altres persones de qui depenen altres elements?· Quines idees, pràctiques o persones ens poden ajudar a convertir els problemes personals (per exemple, "de carrosseria") en ocasions per a créixer en tendresa i proximitat?· Quins espais de silenci - individuals o col·lectius - obro per a recordar els meus/nostres referents i actualitzar el seu llegat?· Quines músiques sento començar quan faig silenci?*